

TEZA:

Obwiniony radca prawny ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną również za działalność nie związaną *sensu stricte* z wykonywaniem zawodu jaką jest w przedmiotowej sprawie pełnienie funkcji kuratora spadku, także w sytuacji, gdy radca prawny został ukarany grzywną przez sąd powszechny za niewłaściwe wykonywania ww. obowiązków. Odpowiedzialność dyscyplinarna ponoszona jest bowiem niezależnie od innego rodzaju odpowiedzialności za dany czyn.

WO-104/23

ORZECZENIE

z dnia 5 września 2023 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Marta Stryjek
Sędziowie: S WSD Paweł Pleśniak
S WSD Krzysztof Buczek (sprawozdawca)

Protokolant: Barbara Sarnowska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Alicji Kujawa
po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 września 2023 r. sprawy

radcy prawnego Z. N. , nr wpisu ...

obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych naruszających podstawowe wartości i zasady zawodu radcy prawnego takie jak należyta staranność i godność zawodu radcy prawnego tj. naruszeń określonych w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art.6, art. 11 ust.1 i ust.2 , art.12 ust.1 oraz art. 48 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2021 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r ,

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 24 marca 2023r., sygn. akt OSD /W/67/2022

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;
2. zasądza od obwinionego Z.N. koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych, płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych orzeczeniem z dnia 24 marca 202 r. uznał radcę prawnego Z.N. nr wpisu ... za winnego tego, że:

1. Działając jako kurator spadku po zmarłej T.W. w postępowaniu sądowym z wniosku Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...), toczącym się przed Sądem Rejonowym pod sygn. akt II Ns 607/17, nie wywiązywał się z nałożonych na niego obowiązków poprzez nieusprawiedliwione niezłożenie rocznego sprawozdania z dokonanych czynności oraz rocznego udokumentowanego sprawozdania rachunkowego aż do dnia 16 września 2019 r., mimo że zgodnie z treścią postanowienia Sądu z dnia 13 grudnia 2017 roku, które uprawomocniło się w dniu 4.01.2018r., zobowiązany został do złożenia tych dokumentów do dnia 31 marca 2019 roku oraz mimo, że pismem z dnia 11 czerwca 2019r. zobowiązał się wobec Sądu do złożenia sprawozdań do dnia 31 lipca 2019r., za co w sprawie o sygn. akt II Nc 607/17 został ukarany prawomocnie nałożoną grzywną.

tj. popełnienia czynu stanowiącego przemieszczenie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 6, art. 11 ust. 1 i ust. 2, art. 12 ust. 1 oraz art. 48 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2021 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i za ten czyn na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę nagany oraz na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych orzekł zakaz sprawowania patronatu na okres 3 lat.

Obwinionego, na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych obciążono też kosztami postępowania dyscyplinarnego w wysokości 3000 zł.

Orzeczenie to zaskarżył obwiniony w całości co do winy, zarzucając:

1.naruszenie prawa do obrony -art.. 6 k.p.k. poprzez rozpoznanie przez Sąd sprawy w dniu 17 marca 2023r. pomimo należycie udokumentowanej niemożności stawienia się w tym dniu na rozprawie, tj. poprzez złożenie zaświadczenia wystawionego przez Lekarza Sądowego Nr .. z dnia 14 listopada 2022r. ze wskazaną datą 8 czerwca 2023r. po której jego udział w sprawie będzie możliwy oraz załączenia wezwania na badanie lekarskie wyznaczone na dzień 17 marca 2023r. godz. 13:50 w Miejskim Zespole ds. Orzekania o Niepełnosprawności z zaznaczeniem, że stawiennictwo na badanie jest obowiązkowe

2. bezpodstawne uznanie jego nieobecności na rozprawie w dniu 17 marca 2023r. za nieusprawiedliwioną pomimo niezakwestionowanych dokumentów medycznych w tym zaświadczenia wystawionego przez Lekarza Sądowego

3.uniemożliwienie mu złożenia wyjaśnień i ustosunkowania się do dokumentów znajdujących się w aktach sprawy

4. ukaranie go za niezłożenie Sądowi w terminie sprawozdania jako kurator spadku, w sytuacji, gdy jego pracę ocenił Sąd, który go ustanowił i ukarał w dniu 3 września 2019r. za czyn wskazany pkt 1 orzeczenia

5. niewypowiedzenie się, co do pozostałych zarzutów stawianych mu przez Rzecznika Dyscyplinarnego w skardze.

Wskazując na powyższe podstawy odwołania obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych do ponownego rozpoznania oraz o nieobciążanie kosztami postępowania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Na wstępie wypada zaznaczyć, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny, jako sąd odwoławczy, rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 433 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych). W szerszym zakresie bierze pod uwagę jedynie bezwzględne podstawy odwoławcze (art. 439 k.p.k.) i rażącą niesprawiedliwość orzeczenia (art. 440 k.p.k.).

1. Odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, wina obwinionego w niniejszym postępowaniu nie budzi wątpliwości i w tym zakresie, poczynione przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalenia, uznaje za własne. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego stan faktyczny sprawy co do czynu opisanego w pkt 1 zaskarżonego orzeczenia został ustalony przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w sposób prawidłowy, znajdujący pełne potwierdzenie w analizie i ocenie zebranego materiału dowodowego. Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela też ocenę z punktu widzenia podstaw odpowiedzialności, co do czynu opisanego w pkt 1 zaskarżonego orzeczenia, przedstawioną w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego I instancji. Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie stwierdził także wystąpienia okoliczności stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze oraz w pełni akceptuje stanowisko Sądu I instancji w zakresie wymiaru kary uznając je odpowiednie do wagi i okoliczności popełnionego czynu. Wymierzona przez Sąd I instancji kara jest adekwatna do charakteru przewinienia i będzie miała charakter wychowawczy i prewencyjny. Obwiniony dopuścił się poważnego przewinienia godzącego w dobre imię i podważające zaufanie do zawodu radcy prawnego. Wymierzona przez Sąd I Instancji kara nagany będzie stanowić odczuwalną dolegliwość dla obwinionego. Kara ta – w przekonaniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego – jest odpowiednia do rodzaju i charakteru popełnionego przez Obwinionego deliktu. Zachowanie radcy prawnego powinno być wzorem postępowania dla innych członków danego społeczeństwa. Te wyższe standardy postępowania nałożone na radców prawnych jako przedstawicieli zawodu zaufania publicznego, wynikają przede wszystkim z konieczności ochrony godności i autorytetu radcy prawnego i korporacji, jako pewnej wartości, z której wyprowadza się wzorcową powinność zachowania. Oceniając zachowanie obwinionego w okolicznościach sprawy nie budzi wątpliwości, że było ono wprost sprzeczne z wzorcową powinnością zachowania, która wynika z norm deonto-

logicznych wskazanych w szczególności w art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej KERP).

2. Odnosząc się do treści odwołania należy zauważyć, że przeważającej części zarzuty obwinionego dotyczą naruszenia prawa do obrony. W szczególności obwiniony w pkt I, II i III odwołania zarzucił iż Sądowi I instancji nieodroczenie rozprawy z dnia 17.03.2023.r mimo przedłożenia zaświadczenia lekarza sądowego oraz uniemożliwienia złożeniu mu wyjaśnień i ustosunkowania się do dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Należy wskazać, iż w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego nie doszło w jakikolwiek sposób do naruszenia prawa obwinionego do obrony w tej sprawie a wszystkie przewidziane ustawą procesową gwarancje obwinionego zostały dochowane. Postępowanie w przedmiotowej sprawie prowadzone było z dochowaniem należytych standardów i w zgodzie z odpowiednio stosowanymi przepisami k.p.k. W tym miejscu należy podnieść, że stosowanie przepisu art. 6 k.p.k. w ramach postępowania dyscyplinarnego musi mieć charakter odpowiedni, tj. uwzględniający przedmiot postępowania. To pozwala na mniej rygorystyczne stosowanie norm gwarancyjnych. W postępowaniu dyscyplinarnym nie ma obowiązku uczestniczenia obwinionego w rozprawach. Jest to jego prawo, a nie obowiązek. Prawnik, jakim niewątpliwie jest Obwiniony musi się jednak liczyć z konsekwencjami ewentualnych nieobecności na rozprawach czy też innej bierności w toku postępowania. Należy z całą mocą podkreślić, że realizacja prawa do obrony uzależniona jest przede wszystkim od realnej, a nie tylko „pozornej” woli skorzystania przez obwinionego z gwarantowanego uprawnienia, jak i z innych przewidzianych ustawą uprawnień procesowych, np. składania pisemnych oświadczeń, wniosków. Na taką właśnie „pozorność”, wskazuje zachowanie obwinionego w toku postępowania dyscyplinarnego.

Skarga na niestaranne działania Obwinionego została złożona w dniu 28.03.2019r. Obwiniony nie stawił się na czynności Rzecznika Dyscyplinarnego wyznaczone na dzień 3 i 30 listopada 2020r. a nieobecność ta została uznana za nieusprawiedliwioną

zarządzeniem z dnia 9.08.2021r. Zarządzenie to zostało zaskarżone przez Obwinionego mimo, że zażalenie było oczywiście niedopuszczalne z mocy ustawy, co skutkowało odmową jego przyjęcia. Także ta odmowa została zaskarżona. Postanowienie o przedstawieniu zarzutów zostało wydane w dniu 9 sierpnia 2021r. i zostało doręczone Obwinionemu w dniu 3.09.2021r. Pismem z dnia 28.04.2022r. Obwiniony został zawiadomiony o wyznaczeniu, drugiego już, terminu końcowego zaznajomienia się z materiałami postępowania na dzień 2 czerwca 2022r. Obwiniony nie stawiał się w tym terminie.

W konsekwencji Rzecznik Dyscyplinarny w dniu 11.10.2022r. skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP wnioski o ukaranie. Wniosek ten został doręczony Obwinionemu w dniu 19.10.2022r. W odpowiedzi na to obwiniony złożył odpowiedź wnosząc o uniewinnienie z uwagi na to, że to Sąd, który ustanawia kuratora spadku jest władny do rozliczania kuratora, co w jego sprawie skutkowało ukaraniem grzywną.

Obwiniony został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy w dniu 21.11.2022r. W dniu 18.11.2022r. złożył on wniosek o odroczenie rozprawy na nowy termin, powołując się na zaświadczenie lekarskie (...) z dnia 14.11.2022r. wskazujące na datę 8.06.2023r. jako datę po której przewidywana była zdolności do stawiania się na wezwanie. Sąd I instancji odroczył rozprawę do dnia 1 marca 2023r. i jednocześnie zwrócił się do sądów powszechnych apelacji (...) z zapytaniem o stawiennictwo Obwinionego w sądach w okresie objętym zaświadczeniem Nr (...). Zarządzeniem z 14.02.2023r. wyznaczony został nowy termin rozprawy na dzień 17.03.2023r. W wyniku ww zapytania do akt sprawy w lutym 2023r. wpłynęły pisma pięciu Prezesów Sądów apelacji (...). Z pism tych datowanych na 15,17 i 22 lutego 2023r, wynika, że Obwiniony w okresie od dnia wydania zaświadczenia lekarskiego tj. od dnia 14.11.2022r. uczestniczył w dziewiętnastu rozprawach i posiedzeniach przed sądami apelacji (...) w tym w pięciu przed Sądem Rejonowym (w dniach 18.11.2022r, 23.12.2022r., 31.01.2023, 1.02.2023 i 3.02.2023), ośmiu przed Sądem Okręgowym (w dniach 15.11.2022, 21.11.2022r., 29.11.2022r., 02.12.2022r., 13.12.2022r., 13.01.2023, 13.01.2023r i 18.01.2023r.) i sześciu przed Sądem Rejonowym (24.11.2022r., 17.01.2023r, 23.01.2023r., 30.01.2023, 31.01.2023r. i 7.02.2023r.). Pismem z dnia 1.03.2023 r. Obwiniony ponownie wniósł u usprawiedliwienie swojej nieobecności na rozprawie wyznaczonej na 17.03.2023r. oraz o odroczenie rozprawy na dzień po 8

czerwca 2023r. Załączył zawiadomienie z dnia 23.03.2023r. o wyznaczeniu na dzień 17.03.2023r. godz. 13:50 posiedzenia Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności z adnotacją o obowiązkowej obecności. Na rozprawie w dniu 17.03.2023r. obwiniony nie stawiał się a Sąd I instancji uznał iż brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku obwinionego .

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela stanowisko Sądu I instancji co do oceny wniosku o odroczenie rozprawy. W szczególności zgodzić się należy ze stwierdzeniem iż szereg okoliczności w tym zwłaszcza takich jak udział w licznych posiedzeniach sądów apelacji (...) w okresie objętym zaświadczeniem lekarskim (...) z 14.1.2022r, brak podjęcia próby zmiany terminy posiedzenia Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w swoje sprawie mimo wcześniejszego zawiadomienia o posiedzeniu Sądu I instancji wskazywały na to, że wniosek o odroczenie rozprawy stanowi przejaw instrumentalnego traktowania prawa do obrony i zmierza do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania dyscyplinarnego.

W kontekście sformułowanych przez obwinionego zarzutów podkreślić również należy, że ocena przesłanki należytego usprawiedliwienia nieobecności zgodnie z wymogami ujętymi w przepisie art. 68³ ust. 5 ustawy o radcach prawnych powinna uwzględniać nie tylko okoliczności związane bezpośrednio z niemożnością stawienia się na rozprawę, ale również wcześniejszą postawę obwinionego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2017 r., SDI 79/17, Legalis nr 1715542). Tym samym, uwzględnić należało również postawę obwinionego w toku całego postępowania a w szczególności nie stawianie się na wezwanie Rzecznika Dyscyplinarnego, rezygnacja z zapoznania się z materiałami postępowania, składanie oczywiście niezasadnych środków zaskarżenia. Co istotne zauważyć należy, że obwiniony poza pisemną odpowiedzią na wniosek o ukaranie nie wykazał żadnej aktywności w toku postępowania.

Niewątpliwie więc obwiniony posiadał realne możliwości korzystania z gwarancji procesowych do składania wyjaśnień, rzeczywistych wniosków dowodowych itp. Trafności powyższego stanowiska dowodzi fragment uzasadnienia orzeczenia Sądu Najwyż-

szego z dnia 10 stycznia 2012 r., sygn. akt 33/11, z treścią którego sąd odwoławczy zgadza się w zupełności : „osobista obrona na rozprawie stanowi tylko jedną z możliwości wpisujących się w zasadę określoną w art. 6 k.p.k.” Obwiniony, będący prawnikiem i dodatkowo posiadającego fachowego obrońcę, nie mógł nie zdawać sobie sprawy z innych sposobów realizacji prawa do obrony np. w formie pisma procesowego lub poprzez ustanowienie obrońcy. Odwołując się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2011 r. (sygn. akt SDI 24/11), należy ponownie przypomnieć, że postępowanie dyscyplinarne uregulowane w rozdz. 6 ustawy o radcach prawnych, choć ma charakter quasi-karny, to jednak dotyczy odpowiedzialności zawodowej, a nie karnej obwinionego. Z tego względu, stosowanie w związku z art. 74¹ wspomnianej ustawy, przepisu art. 6 k.p.k., w ramach postępowania dyscyplinarnego, musi mieć charakter odpowiedni, tj. uwzględniający przedmiot postępowania oraz jego zakres podmiotowy. To z kolei pozwala na mniej rygorystyczne stosowanie norm gwarancyjnych, zwłaszcza w sytuacjach, w których sąd dysponuje zakresem swobodnego uznania, np. z uwagi na unormowanie zawarte w art. 450 § 2 k.p.k. oraz wówczas, gdy obwinionym jest osoba wykonująca zawód prawniczy, która posiada świadomość swoich uprawnień procesowych i wielości narzędzi służących realizacji prawa do obrony, np. w postaci przedstawienia sądowi racji w formie pisemnej... ”.

Z przytoczonych powodów decyzję sądu dyscyplinarnego I instancji o kontynuowaniu rozprawy pod nieobecność obwinionego, którą uznano za nieusprawiedliwioną oceniono jako prawidłową.

3. Jeśli chodzi o podniesiony w odwołaniu zarzut ukarania Obwinionego „za niezłożenie Sądowni w terminie sprawozdania jako kurator spadku w sytuacji, gdy jego pracę ocenił Sąd, który go ustanowił i ukarał w dniu 3 września 2019r. za czyn wskazany pkt 1 orzeczenia” należy zauważyć, że odpowiedzialność dyscyplinarna ponoszona jest niezależnie od innego rodzaju odpowiedzialności ponoszonej za dany czyn, np. odpowiedzialności karnej czy służbowej. Odpowiedzialność dyscyplinarna jest ponoszona też tam, gdzie powszechne prawo nie przewiduje sankcji, wszystkie bowiem przepisy dyscyplinarne określają, choć w różnym zakresie, odpowiedzialność za czyny obojętne z punktu widzenia prawa karnego. Normy deontologiczne, są bowiem autonomiczne w stosunku do norm prawnych i należą do niezależnego od prawa zbioru norm etycznych. Upoważnienie zawarte w art.57 pkt 7 ustawy o radcach prawnych do uchwalenia przez

krajowy zjazd radców norm deontologicznych jest ustawowym potwierdzeniem powszechnie uznawanego prawa korporacji radcowskiej (także i innych korporacji zawodowych) do określania zasad deontologicznych w zgodzie z uznawanym przez te korporacje systemem wartości. Normy prawne powinny mieć oparcie w akceptowanym przez społeczeństwo systemie wartości, w szczególności wtedy, gdy chodzi o wartości podstawowe. Zbiory norm prawnym i norm etycznych nie pokrywają się jednak i tworzą dwa względnie niezależnie od siebie kręgi. Nieuprawnione jest więc twierdzenie, że zastosowanie normy prawnej wyłącza odpowiedzialność opartą na regulacji etycznej. Twierdzenie takie zakładałoby priorytet norm prawnych nad normami etycznymi. To raczej prawo powinno mieć legitymację etyczną. Etyka nie wymaga legitymacji legislacyjnej.

Podsumowując należy stwierdzić że Obwiniony, będąc wpisanym na listę radców prawnych, ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną także za działalność nie związaną *sensu stricte* z wykonywaniem zawodu jaką jest np. pełnienie funkcji kuratora spadku. Co więcej odpowiedzialność ta wchodzi w grę także w sytuacji, gdy został on ukarany przez sąd powszechny za niewłaściwe wykonywania ww obowiązków. Nie powinno budzić wątpliwości założenie, że sąd ustanawiając kuratorem spadku radcę prawnego powinien liczyć nie tylko na wykorzystanie przez niego wiedzy prawniczej, ale także na dochowanie najwyższej staranności przy wypełnieniu tych obowiązków. Obwiniony wykonuje bowiem zawód zaufania publicznego, będący elementem szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości i z tego względu w sposób szczególny zobowiązana jest do działania z poszanowaniem przepisów prawa, jak również zasad etyki radcy prawnego, w tym do dbania o godność zawodu (art. 11 KERP). Warunkiem wpisu na listę radców prawnych jest posiadanie nieskazitelnego charakteru w chwili wejścia kandydata do zawodu (art. 24 ust. 1 pkt 5 ustawy o radcach prawnych) a w trakcie wykonywania zawodu a także w działalności publicznej oczekuje się od radcy prawnego spełnienia wysokich standardów etycznych i przestrzegania podstawowych zasad (treść roty ślubowania - art. 27 ustawy o radcach prawnych).

Obwiniony swoimi zachowaniami sprzeniewierzył się tym regułom. Pełniąc funkcję kuratora spadku po zmarłej T.W. w sprawie przed Sądem Rejonowym sygn. akt II Ns

607/17 nie złożył w wyznaczonym w terminie (31.03.2019r.) sprawozdania z dokonanych czynności oraz udokumentowanego sprawozdania finansowego. W piśmie z 11.06.2019r. obwiniony zobowiązał się do złożenia sprawozdania do dnia 31 lipca 2019r. o opóźnienie usprawiedliwił złym stanem zdrowia. Ponadto mimo złożonego zapewnienia, sprawozdanie złożone zostało dopiero w dniu 16 września 2019r tj. po ukaraniu go przez sąd karą grzywny w wysokości 1000 zł. Nie można w tych okolicznościach mówić o niezawinionym opóźnieniu albowiem przedłożone zaświadczenie lekarskie wskazywało na niezdolność do pracy do dnia 30.04.2019r. Jeśli ta niezdolność faktycznie się utrzymywała to Obwiniony winien złożyć wniosek w stosownym czasie a nie dopiero w zażaleniu na postanowienia o ukaraniu go grzywną. Co więcej Sąd odmówił zatwierdzenia ww sprawozdania i zobowiązał go ponownie do jego złożenia do dnia 20.09.2020r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie Sądy Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2019 roku, sygn. akt II DSS 16/18), w myśl którego, od każdej osoby wykonującej zawód związany z ochroną prawną, wymaga się ponadstandardowego sposobu postępowania, tak w życiu zawodowym jak i prywatnym. Zachowanie właściwych standardów postępowania ma fundamentalne znaczenie także w odniesieniu do działalności pozazawodowej radcy prawnego, niezwiązanej ze świadczeniem pomocy prawnej, jako głównego przedmiotu aktywności danego podmiotu. Wyższe standardy postępowania nałożone na radców prawnych, jako przedstawicieli zawodu zaufania publicznego, wynikają przede wszystkim z konieczności ochrony godności i autorytetu radcy prawnego i korporacji, jako pewnej wartości, z której wyprowadza się wzorcową powinność zachowania.

Przenosząc powyższe na okoliczności niniejszej sprawy należy uznać, że jedną z takich powinności jest obowiązek unikania sytuacji, które mogłyby zostać odebrane jako naruszające godność zawodową a w szczególności poprzez takie postępowanie, które mogłyby podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego. Nakaz dbałości o godność zawodu zarówno przy wykonywaniu czynności zawodowych jak i w działalności publicznej i życiu zawodowym wynika bezpośrednio z art. 11 KERP. Zauważyć należy,

że już sama treść skargi inicjującej postępowanie w niniejszej sprawie wyraźnie wskazuje na negatywny odbiór sytuacji, w której obwiniony, wykonujący zawód radcy prawnego, rażąco niestarannie wykonywał obowiązku kuratora spadku. Od radcy prawnego jako profesjonalisty, należy oczekiwać zachowania najwyższych reguł i wymogów etyczno-zawodowych także gdy zajmuje się on sprawami lub czynnościami niezwiązanymi z wykonywaniem zawodu. Obwiniony wykonuje bowiem zawód zaufania publicznego, będący elementem szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości i z tego względu w sposób szczególny zobowiązany jest do działania z poszanowaniem zasad etyki radcy prawnego tak aby nie dochodziło do podważenia zaufania nie tylko do samego zawodu radcy prawnego, ale też autorytetu całego samorządu radcowskiego.

Podsumowując należy uznać, że postawa Obwinionego nie tylko ujemnie oddziałuje na jego reputację jako radcy prawnego, ale wystawia na szwank zaufanie do członków samorządu radcowskiego. Całokształt okoliczności ujawnionych w toku niniejszego postępowania dyscyplinarnego sprawia, że Sąd II Instancji podzielił poglądy Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, iż okoliczności przypisanego obwinionemu przewinienia w pełni zasługiwały na zastosowanie sankcji dyscyplinarnych jakie znalazły odzwierciedlenie w treści zaskarżonego orzeczenia.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono stosownie do art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 i § 1 ust. 2 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążając nimi obwinionego z uwagi na jego ukaranie w niniejszym postępowaniu dyscyplinarnym.

Mając powyższe na uwadze Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.